

[Brusvang.]

jeg, man har forståelse for dette, at min skildring af dette forhold og det, at jeg overhovedet har bragt det frem og givet mine forklaringer hertil, er gjort i en positiv ånd for at fremme septemberforligets gennemførelse.

Wilhelm (VS):

Jeg har noteret mig og takker for de supplerende oplysninger, ministeren kom med, hvad angik april tallene, som jeg nævnte, handelsbalancen og det sæsonudjævnedetal, og kan konstatere, at der altså i vidt omfang er belæg for at regne med, at det er en engangseffekt. Jeg synes, det er i orden, det svar, vi fik med hensyn til omfanget af den faktiske revaluering af kronen, der er sket i slangesamarbejdet, at den oplysning vil tilgå markedsudvalget.

Svaret på, hvad det var for betingelser, der var stillet over for Italien, lød, at det var økonomisk-politiske betingelser. Det er klart, det har været fremme hver gang, det har været nævnt i al ukonkretthed. Nu får vi at vide, det er fastlåsning af finanspolitikken, og det er stramning af pengepolitikken. Jeg synes ikke, det er meget sigende. Det er faktisk ret intetsigende og meget generelt. Hvad er så realiteterne i det? Ja, det har i hvert fald ikke forhindret, at Italien har devalueret med omkring 35 pct. siden midten af januar. Det har heller ikke forhindret — og det er nok så interessant — at forleden opnåede det italienske metalarbejderforbund en generel lønforbedring på 5 pct., bl. a. fordi de altså ikke kører den dér internationale skruebrækkerpolitik, som man prøver fra borgerlige og socialdemokratiske partiers side at overtale danske lønarbejdere til.

Jeg har nævnt disse svar fra ministeren så ret udførligt for også at gøre opmærksom på, at det egentlig var overflødigt med den syrlige bemærkning om, at jeg ikke var til stede i salen, da ministeren svarede. Det er jo sådan, at et parti med 4 mandater stort set er nødt til at varetage de samme ting som et parti med 54 mandater, og det betyder, at der ind imellem er situationer, hvor vi ikke kan være i salen hver enkelt, men som ministeren vil høre, har det ikke forhindret mig i at få at vide, hvad han har svaret. Vi havde en udmærket ordning på det

dér; jeg fik svarene og har været i stand til at kommentere dem. Det bliver vi nødt til en gang imellem, og det er i hvert fald ikke for at fornærme ministeren, hvis vi ikke er til stede, når han giver os nogle svar.

Jeg har også hørt, hvad ministeren i øvrigt sagde. Bl. a. at regeringen ikke vil afgive erklæring om, at dette eller dette kan regeringen ikke acceptere, for det må være noget, der forhandles imellem de 5 partier. Det lyder jo meget ligetil og logisk og alt det dér, men det var altså ikke det, der blev spurgt om, hvis det var mit spørgsmål, det gik på. Det, jeg spurgte om, var, hvad regeringen ville acceptere gennemført af et andet flertal imod regeringen og socialdemokratiet. Altså: hvor sætter socialdemokratiet grænsen for sin fastholden ved regeringsmagtesløsheden? Sådan som økonomiministeren i øvrigt selv foregav at sætte en grænse for få dage siden — en grænse, som ganske vist blev halet i land igen eller ædt af ministeren selv nogle dage efter. De spørgsmål, jeg stillede, var meget konkrete og henviste til konkrete punkter i venstres såkaldte 76 plan. Kan regeringen overhovedet ikke oplyse, hvor den sætter grænsen for, hvad den vil finde sig i at få trykket ned over hovedet med et andet flertal? Ville den f. eks. finde sig i, at et andet flertal gennemførte indfrysningen af 2 dyrtidsportioner i 1977 og i 1978, kompenseres ved en hævnning af bundgrænsen, som venstre har foreslået, og som vi alle sammen ved er til størst fordel for de højeste marginalprocenter? Ville regeringen finde sig i med et andet flertal, som socialdemokratiet ikke er med i, at få trykket en forlængelse af de offentligt ansattes overenskomster uændret i 2 år ned over hovedet? Ville den finde sig i, at man imod regeringen vedtog besparelser, ikke på de aftalte beløb på 1,5 og 2 mia kr., men på venstres tal, henholdsvis 3 og 4 mia kr.? Det var det, spørgsmålene gik på, og derfor er det ikke noget svar at sige, at man forhandler om tingene, og man vil ikke sige noget om dette eller hint.

Jeg hørte også, hvad ministeren, om jeg så må sige, overhovedet ikke kommenterede. Det var de forskellige vurderinger af: hvad er det for en krise, og hvad består de indkomstpolitiske ingredienser i? Jeg synes ikke, man kan blive ved. Det er jo ikke første gang, det er heller ikke bare anden eller